

Hun tænkte ikke det mindste derved; men de to Søstre saae straks til hinanden, og mere end een Gang, idet de nu gik tilbage gennem Skoven, fandt de Anledning til igen at puffe til hinanden med Albuen.

Da de naaede Festpladsen, var Mødet for længe siden genoptaget. Paa Talerstolen stod en høj, smuk, alvorligt udseende Mand med mørkt Haar og Skæg. Det var Forstander Broager, Lederen af en i Nabolaget liggende Højskole og Pastor Blombergs Medbejler til Egnens Folkegunst navnlig mellem Ungdommen.

I Stilhed anbragte de sig paa deres forrige Pladser under Træerne uden at vække Opmærksomhed. Inger skottede straks ned til sin Moder, — hun var alligevel nu lidt betænkelig ved Fraværelsen, der jo ogsaa havde trukket meget længere ud, end hun havde tænkt sig. Til al Lykke saae det ud til, at Moderen ikke havde savnet hende; hun sad fuldkommen rolig og syntes ganske optaget af Højskoleforstanderens Tale.

Dette var hun paa sin Maade virkelig ogsaa. Pastorinden vaagede med Skinsyge over sin Mands Anseelse som Foredragsholder. Skønt aldrig Nogen kunde se det paa hende, var hun nervøs, hvergang andre og navnlig naar Højskoleforstanderen skulde tale; og dette var Grunden til, at hun trods Pers Tilstedeværelse ikke i Mellemtiden havde tænkt paa at se efter sin Datter.

Det samme var forresten Tilfældet med Pastor